

שך שעה וחצי קיימו העובדים שתי אסיפות בשתי הערים ברוזמניה. נימת הדברים הובילה לקראת השבתה כללית של המחלקה על רקע של סיכסוך מיקצועי.

אלא שברגע מסויים קם איש ועד עובדי הטלוויזיה, יוסי משולם, ריזכריו: "אם תשביתו את החדשות אנחנו מנתקים כל מגע עם הדי הכתבים והעורכים בחדשות". היה ברור לכולם, ובמיוחד לכתבי החדשות, כי בלי גיבוי של הוועד הכללי נידון מאבקם לכישלון.

אנשי החדשות לא ידעו, כי יום קודם לכן, הוא היום החמישי, עמד הוועד הכללי להשבית את הטל-ויזיה ולא לשדר אפילו את מישחק נכדורסל שהיה מישחק הפרידה של טל ברודי. רק התערבותו של שר החינוך מנעה את ההשביתה. יום החמישי, זבולון המר, שהיה זומר להיות מחותן ראשי על מיג'יש הכדורסל וביצע האורחים ה"ושובים, סיכם עם יוסי משולם רגע האחרון, שיש לדחות את ה"זביתה ל-72 שעות ולנצל את הזמן די לדון באתם 7.5 אחוזים של נוספת שכר, שהיוו את עילת ה"יכסוך. הבטחת השר עמדה, לדבי י אנשי החדשות, לנגד עיניו של שולם, כאשר תבע מהכתבים וה"ורכים שלא להשבית את השידור ים ביום השישי ולשדר גם את שבע - יומן אירועים.

אנשי החדשות ויתרו, הקרינו ליל שבת את יומן השבוע בלי כתבה על שלום עכשיו.

הממשלה

גין הכחשה

האם אמר השר בורג, כי ראש

הממשלה אינו שפוי בדעתו?

אחת הידיעות המרעישות ביו"ר, שפורסמה בשבועיים האחרונים, היתה מובלעת במאמר סתמי. כתב אברהם שווייצר, איש הארץ אמנם של משה דיין ושימעון יס: "בחוגים יודעי דבר נאמר כי שיחות פרטיות הטיל שר הפנים זק בשפיות דעתו של ראש הממשלה...".

שווייצר לא פירט עם מי שוחח סף בורג, מתקבל הרושם ש"ברבים אמרו בשיחות שניהל שר זנים, לא מכבר, עם ראש המערך, ימעון פרס.

אך העובדה המכרעת טמונה ב"אשך. ליתר דיוק: בחוסר ההמשך, ריהפנים לא הכחיש את הדברים.

גם באווירת ההשמצות השוררת ישראל, אין זה רגיל ששר חשוב, אש של מיפלגה קואליציונית, יע את הדעה כי ראש הממשלה קה בשכילו. פירסום ידיעה כזאת, בצורת שמועה, מבלי שתוכחש יד באופן חד משמעי - הוא מפתום חדש למחלת הממשלה.

מדיניות

יאטרון של צללים

כגון נתן שמאטעם,

סאדאט נתן מילים

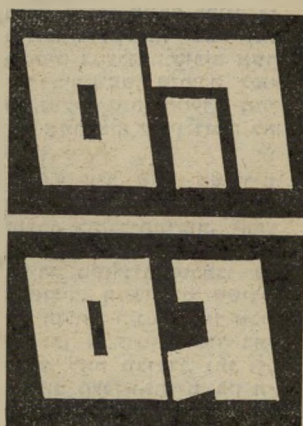
וקארטר יצא בשן ועין

ההוראות לסול לינובין היו חדי מעיות: הבא לי הצלחה! לא טוב מה ערכה. לא חשוב מה כנה. לא חשוב אם תחזיק מער יותר מחודשיים. הבא משהו, אוכל להכריז עליו בהופעה לפני ריביות, משהו אשר יקהה את וקץ של התקפות רונלד רגן ון אנדרסון עלי באותו פורום! כדי להצליח במשימה זו, צוייד

„מוחר לצייד“ - אך בצבעים טבעיים, ולא בציבעי הדגל הפלסטיני! ציווה הממשל הצבאי

קבוצת חיילים פרצה לגלריה, „כולם לצאת החוצה!“ קרא הקצין לעבר קהל המבקרים, כשפיקודיו מכוונים אליהם את גישר

קם. „המקום סגור! אין הערכה היום!“ הקצין התבונן בקפידה בתמונות התלויות על הקירות מסביב וורה לחיילים: „את זאת ואת זאת ואת זאת לקחת איתנו!“ אחר כך פנה אל בעל המקום: „גם אתה בא איתנו!“

זה קרה, לפי הערבים שנכחו במקום, ביום החמישי בשבוע ש"עבר, בגלריה 79 ברמאללה.

באותו יום נפתחה במקום תערוכת ציורים של הצייר מוחמד חמור די מאל-בירה, נכה המרותק לכיסא גלגלים, חיילי המימשל החרימו חמישה ציורים, פרי מיכחולו של חמודי, מתוך 58 הציורים שהציג. נלקחו גם כמה פוסטרים של אמי

יום האסיר כרזה שצייר האמן נביל ענני. הידיים הכבולות מסמלות את האסירים הפלסטיניים. ברקע מופיעים פסוקים מהקוראן. הכרזה, שצוירה לרגל יום האסיר, הוחרמה.

הצייר נביל ענני (בתמונה) חמורדי (בתמונה) שהמימשל החרימו חמישה ציורים, פרי מיכחולו של חמודי, מתוך 58 הציורים שהציג. נלקחו גם כמה פוסטרים של אמי

שני מוחרמים

השמימשל החרימו את אחד הפוסטרים שלו, מבחינה ממשית, היה זה תיי אטרון של צללים - מישחק חסר-הוכן. אך זה הספיק לקארטר, הוא הגיף את דגל הניצחון לעיני בני-ברית. ומכיוון שגם היהודי האמריקאי האדוק ביותר אינו צריך להיות יותר אדוק מבגין, יצא קארטר מן העניין בשן ועין. הוא לא נחל הצלחה כבירה, אך גם לא נחל תבוסה.

זה יספיק עד הבחירות לנשיא אות. למחרת היום יפתח מישחק לגמרי אחר.

כשעה אחרי שהחיילים החרימו את הציורים, הופיעו בגלריה אנשי שירות הביטחון הכללי. הללו צילמו את כל הציורים שנותרו במקום. הצייר חמודי, שציוריו היו אמורים להיות מוצגים במשך עשרה ימים, חשש לשלומם ולגורל הציורים הנותרים, לכן הפסיק את התערוכה ביומה הראשון, החזיר את הציורים לביתו. מאז שרוי חמודי בן 37 בפחד מתמיד. הוא ממעט לדבר עם עיתונאים. „אני עצבני מאוד בגלל מה שקרה“, סיפר. „אני לא מבין מדוע הציורים שנלקחו ממני אסורים להצגה. הציורים האחרים שלי מותרים. בעיני הכל אותו דבר. אני מצויר מהלב, והלב שלי הוא אחד. הם לקחו את הציורים, ולא אמרו לי מה יעשו בהם. אני גם לא יודע מה יהיה הלאה.“ חמודי, שהוא משותק חלקית ב"ידי וברגליו, חושד כי המימשל הצבאי מסטה להתנכל לו. „הם עק-